

PETER MAY

ENTOMOLOGŮV ODKAZ

AKTA ENZO IV

HOST

OD AUTORA
BESTSELLEROVÉ TRILOGIE
Z OSTROVA LEWIS

PETER MAY
Entomologův odkaz

PETER MAY
ENTOMOLOGŮV
ODKAZ

AKTA ENZO IV

BRNO 2017

FREEZE FRAME

Copyright © Peter May, 2010

Translation © Linda Kaprová, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-320-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-321-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-322-7 (Formát MobiPocket)

Vikingu Erikovi

Kde je teď, smrti, to tvé vítězství?
Kde je teď, peklo, ta tvá zbraň?

PRVNÍ LIST KORINTSKÝM 15,55

PRVNÍ ČÁST

Mnichov, Německo, 20. prosince 1951

Erik Fleischer si od života nemohl přát víc. Měl přitažlivou ženu se zlatými vlasy splývajícími ve vlnách přes rovná ramena, s úsměvem, jenž jí prozařoval duši, a s čarokrásnými modrými očima. I dnes, po těch pěti dramatických letech, ho vroucně milovala.

Narodily se jim dvě nádherné děti, světlované modrooké klony jejich matky. Magdiny geny převážily nad jeho středomořským vzhledem.

Přežil válku bez jediného škrábnutí, zdědil po rodičích bavorskou vilu na předměstí plném zeleně, kde si mezi rozvíjející se střední třídou, která nyní povstávala z popela Hitlerova šílenství, založil lukrativní praxi.

Vyhledka na spokojený život se před ním táhla až k ničím nerušenému obzoru. Jak mohl tušit, že ho nadcházející noc o všechno připraví?

Pročítal právě večerní noviny a mimoděk vnímal smích linoucí se z jídelny, kde děti s matkou hrály nějakou jednoduchou deskovou hru. Sklonil hlavu a zadíval se přes obroučky brýlí k nim. A ze semínek touhy, kterou v něm probouzel pouhý pohled na Magdu, klíčila rodičovská ctižádost pořádit si třetí, možná i čtvrté.

Mrkl na hodinky, zavřel noviny a odložil je. „Přijdu za čtvrt hodiny.“

Magda pootočila hlavu k obývacímu pokoji. „Večere bude za dvacet minut.“

Jeho pracovním byla elegantní místnost obložená dubovým táflováním. Jednu stěnu pokrývaly police, které se prohýbaly pod tíhou otcových knih. Za vysokými okny se na druhé straně bulváru temně rýsoval park. Sametové závěsy splývající až na zem byly roztažené a on cítil, jak se zvenčí na tabulky tiskne chlad jako ledové dlaně. Zatáhl za nocí oponu a posadil se ke stolu potaženému kůží. Měkké světlo lampy dopadalo na úhledně rozložené karty pacientek. Podíval se do diáře. První měl objednanou na půl devátou zítra ráno. Při pomýšlení na nekonečný zástup těhotných žen, které budou provázet jeho dny po celou dohlédnutelnou budoucnost, pocítil záchvěv nespokojenosti. Ale nemínil si tím nechat zkazit náladu. Přízeň osudu dosud převládala. Přitáhl si k sobě první kartu a otevřel ji.

Kruh světla kolem něho rozrazilo zadrnčení telefonu. Sáhl do tmy mimo dosah lampy pro sluchátko. Ozvalo se zašeptání, ochraptělé, stažené napětím.

„Jdou pro vás! Utečte! Hned!“

Vmžiku byl na nohou, ještě než se spojení přerušilo. Uslyšel, jak židle za ním udeřila o podlahu. Od nejbližšího okna ho dělily dva kroky. Nepatrně poodhrnul závěs a vyhlédl do noci hemžící se démony. Ucítil na tváři hebký dotek sametu. Za svatozáře pouličních lamp dohlédl jen s obtížemi, ale nebylo pochyb, že se mezi stromy pohybují stíny. Neměl čas se rozmýšlet. Představu, že by se to mohlo někdy stát, vytěsnil daleko za hranice vědomí, ale teď, když nečekané nastalo, jednal pohotově, jako by měl vše důkladně nacvičené.

Chvějícími se prsty vytáhl z kapsy klíče a odemkl zásuvku stolu. V teplé dlani ho zastudil kov vojenské pistole. Přešel

pracovnu a otevřel dveře šatny. Na tyči visely kabáty a saka a pod nimi stála pečlivě srovnaná řada bot. Vybral si těžký vlněný zimník, oblékl si ho přes široká ramena a pistoli vložil do kapsy. Pak se sklonil a zvedl koženou kabelu s nejnnutnějšími potřebami, kterou si nachystal právě pro tento okamžik.

Nezdržoval se přemýšlením. Když zavřel dveře pracovny a pospíchal k zadnímu schodišti, nevrhl přes rameno žádný lítostivý pohled. Nebyl čas přemítat a litovat. Seběmenší zaváhání by se mu stalo osudným. Jen když sbíhal po schodech, prolétl mu myslí prchavý obrázek Magdy a dětí v jídelně. Neměl čas se rozloučit. Ani důvod. Bylo po všem.

Ve sklepe se vznášel nakyslý pach. Zatuchlý vzduch tu byl vlhký a mrazivý. Klopýtal tmou ke dveřím, zatápal prsty v rukavicích a odemkl.

Ledová noc ho udeřila do tváře. Nasadil si klobouk. Jeho dech se v měsíčním světle srážel v bílou mlhu. Nejprve se zaposlouchal a pak uličkou mezi domy z chladné žuly opatrně vyhlédl na ulici. Po bulváru jen tu a tam projelo nějaké auto. Zato stíny mezi stromy teď nabyly zřetelnou podobu. Rozeznával příkrčené obrysy šestice mužů. Do tmy zažhnula cigareta. A pak náhle zaskřípěly pneumatiky. Ulici ozářily reflektory aut, která vjela na chodník. Jejich dveře se rozlétly. Z parku vyrazilo několik mužů. Roj jisker z odhozené cigarety.

Erik za sebou zavřel a prchal průchodem mezi domy k uličce za vilou, napůl v obavách, že poslali někoho zezadu. Ale neposlali. Nepředpokládali, že by ho někdo varoval. Slyšel bušení na dveře, nocí se rozléhalo volání a on prchal do tmy vstříc neznámé budoucnosti plné strachu a nejistoty.

Agádír, Maroko, 29. února 1960

Hradby prastarého města skýtaly úchvatný výhled na přístav a oblouk zálivu kousek dál na jih. Nikdy nepřestal Yves okouzlovat. Měl štěstí a sehnal bydlení v historické kasbě; jednopokojový byt v přestavěném rádu v srdci starého města. Nebyl velký, ale poskytoval vše, co může potřebovat muž, který žije sám. Z terasy měl Yves rozhled na moře střech i do úzkých stinných uliček. Zbožňoval život kasby, její ruch a energii. A zvykl si skoro každý den nakupovat na tržišti čerstvé potraviny. Jeho oblíbené ranní procházky městem doprovázelo svolávání k modlitbám nesoucí se z minaretu mešity. Naříkavý hlas vyzýval věřící k setkání se Stvořitelem. A přestože Yves sám věřící nebyl, ve spiritualitě tohoto rituálu bylo něco, co v něm budilo závist, něco, co mu jeho ateismus nikdy nedovolí sdílet.

Stejný výhled se před ním otevřel i dnes, jako vždy, když vyjel z bran starého města. Toho rána ho však málem ani nevnímal. Nad pouští na východě vycházelo slunce a první paprsky úsvitu prostupovaly růžovou, žhoucí mlhou stoupající podél pobřeží, kterou na písčitou pláž vydechoval neklidný oceán. Nad městem rozkládajícím se pod Yvesem visel opar. Na východ i na jih se rozbíhaly nové budovy tohoto západoafrického přístavu, jehož populace prudce rostla díky vzkvétajícímu obchodu se sardinkami.

Yves se však soustředil na zpětné zrcátko. Ve skrumáži aut, koňských povozů a vozíků pouličních prodavačů za sebou postřehl černý citroën. Pátral po něm a doufal, že se nakonec ukáže být jen výplodem přebujelé fantazie. Jenže neukázal. Yves tiše zaklel a pokračoval serpentinami dolů k přístavu. U mola se tlačily flotily zrezivělých rybářských traulerů jako sardinky, které rybáři během noci nalovili.

Vyhlédl z okénka vlevo vzhůru k ohybu silnice, kde na vyprahlém kamenitém svahu rostly zakrslé pouštní keřiky s neduživě zelenými listy. Od kol pronásledujícího citroënu se zvedal prach. Poprvé si auta povšiml asi před týdnem. Obyčejný člověk by ho pravděpodobně vůbec nepostřehl, jenže Yves nebyl obyčejný člověk. Jeho život nesl jen pouhou masku normálnosti. Neuplynula minuta kterékoli hodiny kteréhokoli dne jeho života, kdy by nepocítil naléhavou potřebu ohlédnout se přes rameno. Vyvinul se z toho instinkt tvořící stejně nedělitelnou součást jeho bytí jako dýchání. Neustále pozorovat, zkoumat obličej, sledovat cokoli neobvyklého, ať už to bylo sebenepatrnější. Bez přestání je očekávat, vědět, že někde jsou. A hledají ho.

Citroën se vynořil ze zatáčky a Yves v krátkém záblesku slunečních paprsků spatřil řidičovu tvář jako fotografii, která se mu obtiskla na sítnici. Povědomý obličej. Kulatý. Bez vlasů. Odkud ho jen znal? Neměl ponětí. Věděl však jistě, že už ho někde viděl. Rozeznal v autě obrysy dalších lidí a jeho podezření přerostlo v jistotu a nakonec ve strach. Našli ho. Pronásledují ho. A dříve nebo později si pro něho přijdou.

Yves si v duchu zhluboka vzdychl. Pochopil, že přišel čas jít dál.

Okno jeho kanceláře shlíželo na zastřešenou rybí tržnici. Tvořila ji obrovská hala s betonovou podlahou, na níž byly vyskládané dřevěné palety s čerstvým úlovkem. Sardinkami,

makrelami, dorádami, cípaly, platýsi. Řady beden vyrovnaných v obdélníkových kójiích po celé ploše tržnice, kde se tlačili zákazníci, aby mohli nakoupit od bíle oděných prodavačů. Jejich hlasy stoupaly pachem ryb a soli a drnčely v rámech oken. Yvесе jen na krátký okamžik napadlo, že se na tuto scénu dívá naposledy. Během těch bezmála deseti let, kdy se vypracoval z prostého prodejce až na manažera tržnice, si pachy, výjevy a zvuky trhu zamiloval. Vzhledem k tomu, že po příjezdu z Mnichova nevěděl o rybách ani rybářích zhoла nic, dal se jeho kariérní postup považovat za téměř raketový. Díky své inteligenci a bystrosti brzy začal vyčnívat z davu a netrvalo dlouho a všimli si ho i jeho nadřízení. Následovala větší míra odpovědnosti. Povýšení. Nejprve řídil provoz tržnice, pak se stal pomocným manažerem, a když nakonec jeho mentor předchozího roku odešel do důchodu, všem připadalo zcela přirozené, aby nastoupil na jeho místo.

S těžkým srdcem a plný lítosti a zklamání se odvrátil od okna. Zdálo se, že pokaždé když budoucnost už vypadala stabilně, zakročil osud změnou plánu.

Prchej, Eriku, prchej. Začni znovu. Vybuduj svůj život od základů. Ale nikdy nevěř, že jsi v bezpečí. Ani na okamžik si nemysli, že ti nedýchám na záda a nechystám se ke skoku.

Svěsil obraz ze stěny nad pracovním stolem a otočil kolečkem ukrytého trezoru doleva a doprava. Když nastavil poslední číslo, uslyšel, jak stavítka zapadla na své místo. Těžká dvířka bezpečnostní schránky se otevřela. Uvnitř ležely svazky papírů, oficiální dokumenty, pokladna s několika sty dirhamů. A až úplně vzadu kovová schránka zajištěná visacím zámkem. Vytáhl ji a položil na stůl.

Odemkl zámek klíčkem připevněným k těm od auta a odklopil víko. Uvnitř ležely pasy, kterými ho vybavili. Všechny dokumenty, které bude potřebovat, až nastane čas. Vytáhl je a vložil do přihrádky své aktovky. Vzal do ruky starou černo-

bílou fotografií. Magda a děti. Ucítil bodnutí sebelítosti, téměř výčitek svědomí. Za všechny ty roky si ani nedovolil představit si, co se s nimi asi stalo. A teď nebyl čas. Fotografie zamířila do aktovky za ostatními dokumenty. Vytáhl svůj Walther P38, který si oné osudové noci před lety vzal ze zásuvky pracovního stolu v Mnichově. Občas ho promazal, ale nikdy z něj nevystřelil, ani ze vzteku, ani v sebeobraně. Také zbraň putovala do aktovky.

Polekaně vzhlédl. Dveře se otevřely a v nich stála jeho sekretářka, buclatá žena, které táhlo na čtyřicet, staromódní a neatraktivní, s olivovou pletí a tmavýma očima. Dlouhé vlasy svázané do uzlu skrýval černý šátek.

„Co se děje, Aqilo?“ Ostrý tón jeho hlasu ji polekal.

„Promiňte, pane Vaursi,“ pronesla omluvně i nepřátelsky zároveň. Nikdy spolu moc dobře nevycházeli. „Volá monsieur Cattiaux z banky. Chcete s ním mluvit?“

„Ne. Řekněte mu, ať zavolá odpoledne.“ Po těch letech mluvil francouzsky téměř bez přízvuku a v zemi, kde francouzštinou skoro každý hovořil jako druhým jazykem, nemohl vzbudit žádnou pozornost. Ale asi na tom bude muset ještě zapracovat.

Přikývla a zavřela za sebou dveře. Zhluboka vydechl a pokusil se uvolnit nahromaděné napětí. Odpoledne tu už nebude a s monsieur Cattiauxem si už nepromluví. Nikdy. Alespoň to mu přineslo určité zadostiučinění. Jediné smítko útěchy plovoucí v moři starostí. Jestli byl něco ochoten nechat bez lítosti za sebou, pak to byly dluhy.

Uložil prázdnou schránku do trezoru, který opět zamkl, a pečlivě zavěsil obraz zpátky na místo. Pak se obrátil k pracovnímu stolu a začal si prohlížet zásuvky. Moc věcí, které by si vzal s sebou, v nich nenašel. Bylo téměř nemožné předvídat, co bude v neznámé, nejisté budoucnosti potřebovat.

Nad kasbou se rozlehl azán. Volání muezzina se linulo nocí nad změtí pouličních tržišť a restaurací. Pro Yvese to byl důvěrně známý a uklidňující zvuk, který se s vlhkým vzduchem nesl dovnitř okny jeho garsoniéry. I v únoru tu vládlo teplo. Tohle podnebí mu bude chybět. Horko v létě, mírné zimy, čistý suchý vzduch. A vůně a šumění moře. Znělo i tehdy, když pozdě v noci město ztichlo, zvuk jako dech. Hluboký, vzdychavý, všudypřítomný dech moře. Pomyslel si, že právě ten mu svým způsobem bude chybět nejvíc.

Na posteli ležel otevřený kožený kufr. Yves byl vždy připraven, a tak teď do přichystaného zavazadla přidával jen poslední drobnosti. Nepodstatné tretky, suť života, k němuž příliš přilnul a který mu nyní bylo zatěžko zcela opustit. Gravírované pouzdro na cigarety, hodiny se svítícími ručičkami, které si koupil na tržišti, zlatý řetízkový náramek od Salimy. Zarazil se a pomyslel na její fotografii. Stála u postele v cínovém rámečku. Když se ráno probouzel vedle prázdného polštáře, dělala mu Salima společnost alespoň na nočním stolku. V náhlém popudu vytrhl z rámečku zadní stěnu z kartonu a vytáhl černobílý snímek. Zadíval se do černých usměvavých očí a prstem přešel po rtech. Po rtech, které už nikdy nepolíbí.

Schoval snímek pod podšívkou kufru a chvíli sváděl boj sám se sebou, zda Salimě zavolat. Věděl však, že by jí nikdy nemohl vysvětlit důvod, proč odjíždí, ani to, proč už ho nikdy neuvidí. A v duchu se podivil, proč mu to působí větší bolest, než když opouštěl Magdu a chlapce.

Nakonec si našel prozaičtější důvod, proč Salimě nezavolat. Mohli mu totiž dost dobře odposlouchávat telefon a on nechtěl své pronásledovatele upozornit na to, že se chystá uprchnout.

Přiklopil víko kufru, posadil se na pelest a rozhlédl se po garsoniéře. Letmý pohled na hodinky mu prozradil, že je krátce po půl dvanácté. Náhle ho přepadl pocit nesmírné

samoty. A strachu. Takový život nikdy neplánoval. Žít ve stínech, neustále být ve střehu, jestli ho někdo nesleduje, být nucený prchat z jednoho života do druhého a pokaždé za sebou nechávat lidi a věci, které má rád. Napadlo ho, že skoro nemá smysl budovat si nový život. Protože jednou v budoucnosti si ho stejně zase najdou a začne to všechno nanovo.

Unaveně vstal a zvedl kufr. Ti mizerové byli neúnavní. A kdyby ho dopadli, znamenalo by to jeho konec.

Ve 23.38 za sebou tiše zavřel dveře bytu. Staré kamenné schodiště tonulo ve tmě. Žárovka na podestě praskla, nebo ji někdo ukradl. Měl v úmyslu uprchnout postranním východem v přízemí vedle domovníkova bytu pro případ, že by sledovali ulici. Jakmile se dostane do bludiště uliček, které se proplétají centrem města, bude se moct nepozorovaně vytrazit do noci.

Ale tma na schodišti byla hustá, ovíjela ho jako plášť. Skoro ji dokázal nahmatat. Volnou rukou se nechal vést zdí a opatrně zkušel nohou každý další krok. Tichem, které vládlo za tlustými kamennými zdmi starého říadu, se hlasitě rozléhal jeho dech.

Jejich hlasy uslyšel až na podestě o patro níž. Šepoty ve tmě. Neznámou řeč, kterou sotva dokázal rozpoznat a jíž nerozuměl. V hlasech však zaznívala naléhavost srozumitelná navzdory jazykové bariéře. Napětí. A on si uvědomil, že muži, jimž hlasy patřily, se nacházejí o patro níž a stoupají nahoru.

Vzedmula se v něm vlna dusivé paniky. To jsou oni! Přišli si pro něho. Teď. A on nemá, kam by se poděl. Zkameněl uprostřed kroku. Jediná šance, která se mu nabízela, bylo vrátit se do garsoniéry a pokusit se uprchnout po střeších. Ale už ta pouhá představa ho plnila ochromujícím strachem. Bez obav vždy nechával okna otevřená, protože přes místní střechy by se žádný zloděj, kterému zbývala alespoň špetka příčetnosti, neodvážil. A on navíc trpí závratí.